

De fyra stånden

Den 6 april 1980 kom klubbordföranden Modie en timma för sent till årets premiärtävling på Perstorps Golfklubb. Sista bollen hade gått ut för en halvtimme sedan och vid klubbhuset fanns endast

tävlingsledaren samt tre vilsna herrar.

- Sicket jävla trams, sade en av dem. Sommartid! Det måste väl bli vår först. Vad skall man nu hitta på?

- Vi kan väl gå ut tillsammans, sade en av herrarna. Jag heter Gösta och har 4 i handicap.

- Jodå, sade sommartidsmotståndaren. Holgersson var namnet. Jag spelar på 7. Det går utför med di gamle.

Den tredje vilsne behövde inte presentera sig. Han bar en tröja, på vars ryggsida det i decimeterhöga, röda bokstäver stod *Testa Glasmästarn om du vill se klart*.

Det var Glasmästarn själv, omskriven och omtalad inte bara för sina bravader på golfbanorna. Han ställde gärna upp på en fyrboll.

- Vi kan inte spela här, sa jag sedan jag presenterat mig. Vi åker till Skyrup. Där finns inte en människa, kan jag garantera. Skyrup, så hette Hässleholms golfklubb innan det tack vare Åke Persson och en ny, golfkunnig ledning blev en fin golfbana där.

Trots starka protester blev det som jag ville. Att spela på Perstorp denna dag var för min del uteslutet. För ett år sedan hade jag för tid och evighet portförbjudit två spelare, som anmält sig till vår stortävling Betaslaget, men som sedan helt sonika uteblivit.

Jag skrev dessutom ett upprört inlägg i förbundsorganet Svensk Golf, där jag påpekade vilken osportslighet det var att inte komma till start då man anmält sig till tävling.

Mina synpunkter ansågs tydligen angelägna, varför tidningens redaktion beslöt att införa desamma och artikeln publicerades rekordsnabbt, redan tio månader efter händelsen.

Perstorpsmedlemmarna kunde sålunda läsa om sin ordförandes uppfattning i ämnet i det färskas marsnumret av Svensk Golf, som de fått i brevlådan i början på april.

I Skyrup lottade vi ihop oss. Det blev Holgersson och jag mot Gösta och Glasmästarn. Bästboll sämstboll slag, med inlagd individuell slagtävling,

Vi beslöt att bestämma bettingens innehåll efter 9 hål, då vi lärt känna varandras kapacitet lite bättre.

Vi tog på oss våra golfskor och var färdiga för spel med undantag för Holgersson, som till vår oförställda häpnad knäppte på sig ett patronbälte med fyra decimeterhöga väskor, som patronbälten brukar ha.

- Ska du ut och skjuta? frågade Gösta. Jag trodde vi skulle spela golf.

- Ja, nu ska ni få se på skott, sa Holgersson, peggade upp och fick iväg en rökare rakt fram.

- Laget går. Slå ut Modie, sa han.

Gösta tittade länge på Holgersson och jag förstod att han övervägde att dra sig ur partiet. På den tiden kunde man nämligen inte se ut hur som helst på en golfbana. Och att bära ett patronbälte kring magen (vilket i dag sannolikt inte skulle väcka den minsta uppmärksamhet) var på gränsen till det tillåtna.

Men Gösta, som redan kommit för sent till en tävling denna dag, var spelsugen och ville inte dra sig ur igen. Dessutom fanns det i Skyrup ingen som såg oss.

Så han presenterade sig med en av de mest formfulländade golfswingar jag sett. Mjuk och elegant, med föredömlig follow through och med en underbar timing.

- Nu ska ni få se på andra bananer, sa Glasmästaren. Och han tog i så att det hade räckt åt alla Sveriges glasmästare och det blev mycket riktigt en prätig slice, som vi aldrig hittade. Han fick sju slag i och Holgersson och jag blev ett upp. Men vi måste få veta! Varför bar Holgersson patronbälte?

- Ett praktiskt och billigt tillbehör som alla golfspelare borde skaffa, förklarade Holgersson. Finns på varje Överskottslager för 5:- styck.

- I vänstra väskan har jag 18 peggare. I nästa har jag plåster. I den tredje vitlök och längst till höger snuset. Patronbälte är bra. Sparar ryggen. Får jag bjuda på en prilla?

- Vitlök? undrade vi.

- Bra vid matchspel. Om man kommer i underläge. Det är bara att kaka några klyftor och hålla sig så nära motspelaren som möjligt. Dom sviktar direkt. Har aldrig slagit fel hittills.

Vi började konversera om vad vi gjorde när vi inte spelade golf.

- Jag är glasmästare, sa Glasmästarn. Ärvde glasmästeriet året innan jag skulle disputera i Nordisk och jämförande folklivsforskning. Så det blev ingen disputation. Kanske lika bra det. Tjänar bättre på glasmästeriet.

I själva verket var hans glasmästeri ett av de större i Skåne, synnerligen framgångsrikt tack vare en ihållande byggboom och goda medarbetare.

Det kom också fram att Glasmästaren på mödernet hade blått blod i ådrorna. Polskt visserligen, men i alla fall.

- Jag har förstås inte tillträde till det svenska Riddarhuset, sa han, men måste rimligen ha rätt att avrättas med svärd, om det skulle bli aktuellt.

- Vad jobbar du med Holgersson, frågade Gösta. Är du i det militära?

- Jag är i plastbranschen, förklarade Holgersson. Laminat närmare bestämt. Jag jobbar nattskift på Perstorpsplattan.

Holgersson är det största golffreak jag mött. Han skulle egentligen övertagit sitt fädernehemman, en liten bondgård i Risbygden. I unga år började han spela golf och förstod att en lantmannagärning skulle eliminera alla hans möjligheter att bibehålla spelstandarden.

Därför blev det Perstorp AB och nattskiftet direkt efter skolan för att han skulle få möjlighet att spela och träna golf under dygnets ljusa timmar.

Han läser allt om golf. Han tog kurser i engelska för att kunna läsa brittiska och amerikanska golftidskrifter. Han har ett omfattande golfbibliotek, kan allt om golflegender, banor, klubbar, regler och bollar.

I hans lägenhet har lamporna formen av golfbollar, dörrmattans motiv är Swilcarn Burn med den berömda bron. Ur den öppna spisen rakar han askan med ett redskap, som han tillverkat av en avslagen järnfyra.

Porcelain och bestick, klockor och prydnadssaker - rubbet har golfanknytning. Men han är även botaniskt bevandrad, åtminstone ifråga om grässorter.

Och på Falsterbo skonar han Hedblomster, Martorn och Gul Fetknopp och på Kungsmarken låter han Baksippa och Gullviva leva. Han tar hellre ett pliktslag än att slå en boll som ligger nära rara eller mindre allmänna örter på naturliga golfbanor.

På Perstorp blev han dock dödsfiende med Damkommittén under ledning av fruarna Nilsson och Johansson, som en höst satt ut tulpanlökar på strategiska platser på banan. I tulpanernas månad hamnade inte oväntat Holgerssons boll i ett omfattande tulpanbestånd. Fullständigt obekymrad om det förmenta skönhetsvärdet svingade han så vilt att blommor och blad flög åt alla håll.

- Jävla tjockruff, sa Holgersson. Du måste säga åt banchefen att hålla efter ruffarna, Modie.

Så var det dags för Gösta att berätta vad han försörjde sig med.

- Jag är präst, sa han. Jag har blivit utnämnd till kyrkoherde och skall installeras i min församling om en vecka. Det är därför som jag kan spela golf i dag, annars spelar jag helst om lördagarna.

- Vad i helv... hela friden, säger du, utbrast Holgersson. Präst! Kan präster spela golf?

- Vad tycker du? sa Gösta, som låg ett över par individuellt efter 17 hål men ett ner i fyrbollen eftersom Glasmästarn börjat slå med armarna.

- Det är ju strålande, sa Glasmästarn. Om man räknar att Modie bor i en stad, så har vi fått ihop en bra fyrboll, som framgent kan spela under namnet De fyra stånden! Adel, präster, borgare och bönder. Du har ju varit bonde, Holgersson, inte sant...

- Inget bra namn, sa jag. Det inbjuder till missförstånd. Eller hur, Präst?

Men Gösta hade inte tid att svara. Han höll på att koncentrera sig för att ta igen ett slag, så han kunde sluta på par och samtidigt nå delning i fyrbollen. Från 130 meter slog han bollen rakt i hål för en eagle.

- Nu gick det för kyrkoherden! utropade den vulgäre Glasmästarn och Holgersson höll med.

- Jag ber om ursäkt på tölparnas vägnar, sa jag till Gösta. Tänk om dina församlingsbor hade hört detta!

- Det spelar ingen roll om människor rynkar på näsan, bara Gud ler, svarade Prästen.

En fyrboll, som i många år skulle få himla roligt, om uttrycket tillåts, var bildad.